

Diepe buiging voor Gonny!

Gonny

Zij is gediagnostiseerd met tongkanker en amandelkanker aan de rechter kant.
Symptomen: Vermoeidheid, nachtzweet, stinkende mond en adem.

Biologische wetten vertellen het volgende:

Thema: een brok niet hebben kunnen inslikken (ringvormig diertje)

Fase: in genezing!

In oktober 2014 heeft ze de workshop „Vertrouw je Lichaam” gevolgd en heeft heel veel dingen herkend en geadresseerd. Daarna is ze in staat geweest om het totale vertrouwen, wat ik in die workshop met name wil overbrengen, op geweldige wijze daadwerkelijk te „leven”. Een aantal weken na de workshop kreeg ze botpijnen in haar kaak; als ze daarmee naar het ziekenhuis was gegaan waren er „uitzaaiingen naar het kaakbeen” geconstateerd.

De biologische wetten zeggen hierover:

Thema: eigenwaarde inbreuk: ik ben daar niet goed (op plaats van de tong- en amandelkanker)

Fase: wederom genezing. Doordat ze haar angst voor het proces in haar mond volledig heeft losgelaten, gaat de EWI ter plaatse inlossing. Ik heb haar hier dan ook van harte mee gefeliciteerd, want haar lichaam bevestigt in wezen dat ze haar angst werkelijk heeft losgelaten. Nu nog botkanker uitzitten...

Hieronder een stukje dat ze gisteren op facebook heeft gezet

(<https://www.facebook.com/groups/1435810090029275/>):

Tadaaaa!! Ik ben zoooooo blij dat ik met de Germaanse in aanraking ben gekomen!! Want als je dat eenmaal begrijpt valt alle angst weg...en dan begrijp je ook hoe de processen vanuit de natuur/het universum keurig netjes al eeuwen, wat zeg ik, millennia lang geregeld worden en verlopen... Als ik slik, voel ik dat wat ik slik weer min of meer door mijn hele keelgat glijden ipv over links... De "primaire tumor" in de tonsil-nis slinkt gestaag, met hulp van de lieve stinkende vriendjes, mijn kaak doet veel en veel minder zeer, zo dat ik weer makkelijker kauwen kan, de opbouw van extra cellen wat zorgde voor spanning op het botvlies(oorzaak pijn) is voorbij en nu is de afbraak van overbodig geworden cellen in volle gang. Wat ook op het toilet te merken is, nagenoeg zwarte ontlasting, en stinkende urine. De bult in mijn nek begint voelbaar dezelfde structuur te krijgen als de aangevreten tumor in de keelholte, hobbeliger en bobbeliger. Flink gevoelig. Helemaal goed, dus! Ook mijn tong lijkt dunner te worden en is in elk geval weer wat mobieler, beweegt weer iets gemakkelijker, al kan ik hem nog niet langs de hele buitenkant van mijn gebit halen. Geduld en vertrouwen is de truc... En uiteraard eerst het opsporen en verwerken van het onderliggende conflict.. En goed voor jezelf zorgen en jezelf never, ever verloochenen.... Wees wie je bent, te alle tijden. Je bent een uniek mens, in alles en net zoveel waard als welk ander mens dan ook. En dat geldt voor iedereen!! Punt!

Maar dat is dan ook alles wat nodig is, om eender wat je mankeert weer kwijt te raken. Kwaadaardige cellen? Bestaan helemaal niet... Wel extra hulptroepen die je lichaam heeft aangemaakt om te helpen een probleem weg te werken. Niks woekerende kwaadwillende

cellen... Echt niet. Kanker is een rotwoord, het heeft de zure klank vooral gekregen door de beelden die ons allen op het netvlies gegrift staan van de vele chemoslachtoffers. Maar echt niet iets om bang voor te zijn... Angst is een slechte raadgever en maakt de zaken alleen nóg erger.

Het e.e.a. is wel zeg maar nogal vermoeiend, zodat ik vanmiddag ook weer heel de middag voor pampus gelegen heb.. Nou, dat is met dit verschrikkelijke weer toch ook geen straf, hoor!

Naar aanleiding van dit stuk hebben we vanmorgen weer eens lekker gekletst over van alles en nog was. Gonny vertelde me, dat ze door dit proces ook heel veel sporen uit het verleden tegen is gekomen en heeft opgelost. Zo kwam ze achter de oorzaak van haar lage zelfbeeld: als klein kind moest ze naar het ziekenhuis (er was iets „niet goed” met haar) en zag ze de rugen van haar ouders steeds kleiner worden, ze lieten haar daar achter, ze lieten haar in de steek, ze „was niet goed genoeg”! Als deze perceptie werd getriggerd, werd haar keer dichtgeknepen, haar maag draaide om en haar benen voelde als stopverf. Even werd dit oude gebeuren door haar lichaam geactiveerd en het overlevingsmechanisme kwam in werking: pleasen, doen wat anderen zeggen, bevestiging vragen: doe ik het wel goed... Altijd was er die angst op de achtergrond: als ik niet goed genoeg ben, dan laten ze me achter. Als je naar de sensaties kijkt die zij heeft beschreven, komen kan je daaruit ook de thema's herleiden, die toen zijn ingeslagen:

Keel werd dichtgeknepen: schrikangst, doodsangst, de brok niet kunnen krijgen (amandel- en tongkanker). Ze is vaak bang geweest om de brok niet te kunnen krijgen...

Maag draaide om: territoriumerger, onverteerbare erger (vaak in relatie tot je naasten). Klopt als een bus...

Slappe benen: ik kan niet lopen, ik kan ze niet volgen. Een eigenwaarde inbreuk met motorisch aspect.

Gonny is alle gebeurtenissen die haar in haar leven hebben geraakt langs gegaan. Ze is ze gaan analyseren en gaan begrijpen waarom anderen toen gedaan hebben wat ze hebben gedaan en hoe dat bij haar is binnen gekomen. Daardoor heeft ze iedereen inclusief zichzelf kunnen vergeven. Werkelijke vergeving is: *op zo 'n diep niveau begrijpen waarom jou iets is overkomen en waarom die personen jou dit hebben aangedaan, dat je uit de grond van je hart kunt zeggen: er is niets te vergeven.* Dan kan je het vergeten, want werkelijk vergeven is vergeten, het is geen thema meer, je denkt er niet meer aan. En ook je lichaam is het kwijt: de oude overlevingsmechanismen zijn overbodig geworden en kunnen niet meer getriggerd worden.

Ze ervaart nu ook een enorme innerlijke rust, weerstand van anderen over haar keuzes raken haar niet meer, ze respecteert hun mening, die mag er zijn, maar laat zich daardoor niet meer van slag brengen.

Dat is het mooiste geschenk dan kennis van de biologische wetten je kan geven!

Oefencasussen

Vaak blaasontstekingen, soms ook bloed in de urine.

Wat is het thema? In welke fase zit dit en wanneer treffen we het bloed in de urine aan?

Hoe ga je ermee om als iemand nog geen idee heeft van de biologische wetten?

Antwoord op de vorige oefencasus

Jongeman met huiduitslag. Thema: scheidingsconflict, fase: genezing.

Alcohol is een spoor van een scheidingsconflict: bv. vroegere vriendin heeft het uitgemaakt tijdens een feestje. Je vertelt dit en vraagt na wanneer de uitslag voor het eerst is begonnen. Er is toen is OPGELOST, bv. hij heeft een nieuwe vriendin gekregen. Nu herinnert alcohol hem onbewust steeds aan het feestje waarin zijn oude vriendin het uit maakte: het conflict vleit even op en gaat direct in genezing. Alcohol is een spoor.

Vrouw met duizeligheid. Thema: valconflict, iets of iemand zien vallen of zelf gevallen zijn.

Fase: crisis. Alcohol is wederom een spoor.

Verhaal: ze kreeg het de eerste keer toen ze een haar moeder, een alcoholiste, min of meer bewusteloos aantrof in de huiskamer. Ze was gevallen en lag dwars over de salontafel. De geur van alcohol kwam haar tegemoet. De geur van alcohol was een spoor en triggerde de crisis.

Warme groet

Mies